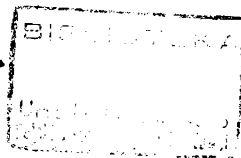

25 kwietnia 1931 r.

D04c 3/34

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 13286.

Kl. 25 b 16.

Friedrich Branz G. m. b. H.
(Barmen-Langerfeld, Niemcy).

Bijak wieńcowy.

Zgłoszone 27 listopada 1928 r.

Udzielono 13 marca 1931 r.

Pierwszeństwo: 10 września 1928 r. (Niemcy).

Wynalazek dotyczy bijaka wieńcowego używanego przy maszynowych pleciarkach i koronkarkach kłockowych.

W dotychczas znanych takich przyrządach wszystkie uderzające noże są umieszczone na pierścieniu metalowym, służącym za wspólną oś. Przy tym urządzeniu noże obracają się naokoło tej osi, ta ostatnia osadzona w wieńcu składającym się z dwóch części pozostaje zupełnie nieruchoma.

W przeciwieństwie do powyższego nowość wynalazku polega zasadniczo na tem, że każdy nóż uderzający posiada własną z nim sztywno połączoną oś, która osadzona jest obrotowo w wieńcu. Takie oski najlepiej gdy są utworzone jako

kulki stalowe wystające z obu stron noża i osadzone sztywno w otworze znajdującym się w nożu. Dzięki takiemu ukształtowaniu zostają powiększone powierzchnie łożyska, ślizgające się jedna po drugiej podczas wahaniec noża, a wskutek zmniejszenia ciśnienia właściwego w łożyskach również zmniejszone jest zużycie tych ostatnich. Powtórze dzięki takiemu urządzeniu możliwym jest w razie zużycia się łożysk te ostatnie w ten sposób dopasować do noży, że przyszlifowuje się nieco powierzchnie obu połówek wieńca, w których znajdują się wgłębienia łożyskowe dla osiek. A więc łożyska mogą być nastawiane. Zużycie wywierceń w nożu, w których osadzone są te oski obrotowe przy takim

urządzeniu jest minimalne. A więc dzięki temu nowemu ukształtowaniu łożysk osiąga się znaczne przedłużenie trwałości takiego bijaka wieńcowego. Nakoniec i to jest jeszcze dobrą cechą wynalazku, że każdy nóż może być pojedynczo wyjęty z wieńca, co ułatwia wymianę poszczególnych noży.

Rysunki przedstawiają przykład wykonania przedmiotu wynalazku, przy czym w celu uproszczenia przedstawiony jest tylko jeden z tych licznych noży.

Fig. 1 przedstawia przekrój prostopadły przez wieńiec wraz z widokiem bocznym jednego z uderzających noży.

Fig. 2 przedstawia widok z góry na dolną połowę wieńca i nóż.

Fig. 3 przedstawia przekrój prostopadły według linii A—A fig. 1.

a jest znanym drążkiem królewskim w maszynowej pleciarce, względnie w koronkarce klockowej, na górnej zwężonej części *b* tego drążka umocowany jest wieńiec *c, d*, zapomocą nakrętki i dokrętki *g*¹. Wieńiec składa się z dwóch połówek *c, d*, leżących jedna na drugiej, przy czym dolna *d* spoczywa na odsadce *h* drążka *a*.

f jest to jeden z bijących noży, przy czym liczba tych ostatnich może być mniejsza lub większa, zależnie od wielkości maszyny. Noże *f* włożone są w ten sposób do wieńca, że mogą wahać się w płaszczyznach prostopadłych, przy czym każdy z noży prowadzony jest w szczelinach *k*, wyciętych promieniowo w wieńcu *c, d*.

W bijaku wieńcowym według wynalazku każdy z noży zaopatrzony jest we własną oś połączoną w nim sztywno. Taka ośka utworzona jest jako kulka stalowa *i*, umocowana przez wciśnięcie do otworu w nożu, przy czym wystaje jednakowo z obu

stron tego ostatniego. W celu umożliwienia założenia takich kulkowych osiek *i* do wieńca, w powierzchniach połówek jego *c, d* zwróconych ku sobie zrobione są kuliste wgłębienia *m* i *n*, umieszczone symetrycznie przy każdej szczelinie *k*. Te cząstki kuliste *m, n* obejmują kuliste oski *i* w ten sposób, że te oski lekko obracają się w czaszach.

Oczywiście, wskutek tego nowego kształtu łożysk utworzone są większe popowierzchnie łożyskowe, dzięki czemu zmniejszone jest zużycie się części. Przez użycie kulek jako osi stalowych zużycie noża zachodzi jedynie w czaszach. Luz jaki powstaje wskutek zużycia się czasz może być łatwo usunięty w ten sposób, że powierzchnie połówek wieńca *c, d*, leżące jedna na drugiej zostają przyszlifowane.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Bijak wieńcowy do maszynowych pleciarek i koronkarek klockowych z nożami uderzającymi założonymi do wieńca składającego się z dwóch połówek, znamienny tem, że każdy nóż uderzający (*f*) posiada własną stale z nim połączoną oś obrotu (*i*), która jest osadzona obrotowo w wieńcu (*c, d*).

2. Bijak wieńcowy według zastrz. 1, znamienny tem, że każda ośka obrotowa uderzających noży utworzona jest jako kulka stalowa (*i*), która umocowana jest stale w nożu (*f*) i wystaje jednakowo z obu stron tego ostatniego.

Friedrich Branz G. m. b. H.

Zastępca: I. Myszczyński,
rzecznik patentowy.

